

Какво мога да направя за родния край?

Всеки има своя цел в живота, свързана с желанието му да бъде щастлив. За мен щастието не е предмет, който мога да си купя от магазина, или птица, която да затворя в клетка, за да не отлети. За мен щастието е в действията за другите. Всеки ден се разхождам из моя град и си мисля как той да стане по-добро място за живеене. Защото искам да остана и да работя тук.

Осмелявам се да задам няколко въпроса. Искате ли да живеете в чист град? Искате ли да дишате чист въздух? Искате ли да ловите в Камчия костурчета, а не найлонови торбички, консервени кутии, обелки от домати и какво ли още не? Ако „да“, значи сме в един отбор.

Тогава всички заедно трябва да сведем отпадъци по улиците в града и в реката до минимум. Иначе ще се удавим в собствената си мръсотия. Предлагам кампанията „Да изчистим България заедно“ да не бъде само веднъж в годината, а всеки месец. Да бъдат поставени повече контейнери за изхвърляне на битови отпадъци, които да се извозват всеки ден. Добре би било и да се окачат знаци, които да предупреждават хората, че наблизо има кошче. Или да се поставят табели, които да призовават хората да не си хвърлят отпадъка по земята, за да се опази градът чист. Ако бъдат окачени цитати като „Когато си хвърлиш боклука на земята, не забравяй да изгрухтиш“, мисля, че тогава някои хора биха могли да се замислят. Добре би било да се монтират камери на всяка улица, за да се проследи кой къде си изхвърля отпадъците. И нарушителите да бъдат строго санкционирани. А тези, които не могат да заплатят глобата си, да полагат общественополезен труд.

Друга промяна, от която градът ни има нужда, е парк, предназначен за разходка на домашните любимци. Доста са стопаните на четириноги и неведнъж ми се е случвало да се размина с човек разхождащ куче, който с тъга на сърцето да ми сподели, че много желае в нашия град да има място, на което може свободно да пусне кучетото си да побяга. А и те са душички, и те искат да припкат на воля, да се отъркалят в росна зелена тревица, да мушнат муцунка в земята, за да подушат някоя къртица, да поровят с лапи, да се срещнат със себеподобни. А и за стопаните ще е много по-удобно, ще споделят опит, ще обменят идеи, няма да се притесняват, че кучето им, разхождайки се, ще упраши някого. А за онези животинки, които са по улиците, могат да се поставят хранилки и къщичци на различни места из града.

И ето, разхождам се вчера из нашия град с приятели. Неделя е. Улиците са пусти. Само изпод краката ни се вдига странен шум от нападалите по земята изсъхналите жълто-червени листа. Жаден съм. Отиваме до чешмата на ВИК. Една идея внезапно връхлита в главата ми. Ще бутилирам изворна вода...*Изворна болярска*. Така ще се казва. И ще я продавам в другите градове. А в преславските магазини ще е безплатна. С печалбата ще купя кошчета за отпадъци и мрежа за кучешкия парк.

Знам, че няма как човек сам да промени всичко, че е трудно да се бори с лошите навици особено когато те са по-силни от него. Но пък си струва да опитаме, за да не превърнем старопрестолен Велики Преслав в бунище, обитавано само от бездомници и изоставени четириноги.

Нека да бъдем разумни днес, за да живеем спокойно утре.

Изготвил:

Моника Станчева Митева, 16 г.

Какво мога да направя за родния край?

Обичам много родния си град, но не мога да скрия, че в него има малки несъвършенства. Не мисля, че сама мога да променя всичко, което не ми харесва, но с малки крачки и с общи усилия може да се постигне много.

Най-важното нещо, което ми се иска да променя, е популярността на нашия град. Той, моят роден град, не заслужава да живее в забвение. Има уникални места и история, която не се оценява подобаващо. Искане ми се повече хора да можеха да го видят, да го почувстват, да го приемат. За тази цел мисля, че трябва да има повече събития, които да привличат младите хора. Понякога биват организирани подобни събития, но съм забелязала, че се посещават основно от живеещите в града и околността. Трябва да се намери начин информацията за тези събития да достига до по-широка аудитория. Според мен, ако хората веднъж дойдат с научна цел или за развлечение, има голяма вероятност след това да се върнат отново.

Преслав го заслужава! Всеки трябва да го посети!

Знам, че ще попитате как да стане това. Забързани, вгълбени в себе си, не усещаме как сме се отчуждили. От всичко. От града ни. От себе си. Дребните наглед житейски несгоди са ни накарали да се свием в черупките си, да се откъснем от обществото като пожълтял есенен лист от самотно дърво. И да показваме глави само когато имаме нужда от нещо. „Моят дом е моята крепост. Какво ме интересува градът“ - чувам да казват мнозина. Докога ще бъде така?!

Преслав НЕ го заслужава! Всеки трябва да го посети!

Мечтая за деня, в който цяла България ще слуша националното радио „Преслав“, ще слуша за многовековен Велики Преслав, за синовете му, за богатствата му, за величествената му природа, за славното минало на боляри и болярки. Мечтая...Ах, тези мечти!

Изтегнат на фотьола, натискам копчето и чувам: „Источеската възстановка ..., уникалната пещера „Мечата дупка“... колко е красиво вечер ... събор... Преславска китка ... гозби ... най-великият княз ... уникално съкровище ... рожков ... нежнорозово ... посетете Велики Преслав. ПОСЕТЕТЕ ВЕЛИКИ ПРЕСЛАВ! Това искам да чувам всеки ден. Всички да го чуват. От нашето радио.

Толкова желая да се реализира тази моя мечта! И не ми казвайте, че няма как и няма кой. Защото, ако една мечта се превърне в съзнателен стремеж, в житейска борба, тогава НЕВЪЗМОЖНО няма.

Изготвил:

Йолина Георгиева Йорданова, 16 г.